

Ska vi riskera att offra en del av det naturliga klimatskyddet till klimatskyddsindustrin?

I samband med Samråd om vindkraftsparken Grindtorpet, som planeras mellan Kråksmåla och Grönskåra, har jag under de senaste månaderna utförligt ägnat mig åt för- och nackdelar med förnybara energikällor.

För det första handlade det om hur mycket av vårt välbefinnande i och med naturen vi måste vara beredda att offra för att skydda klimatet.

Förstörda horisonter, störda rekreationszoner, uteblivna turister, minskade värde på villor...

Steg för steg har jag lärt mig mer om ämnet. För varje argument som talar för vindkraftsproduktion finns det farhågor från vindkraftsmotståndare och beskrivningar av erfarenheter från vindkraftsgrannar.

Försämrade hälsa på grund av buller och skuggeffekter. Skyddade djur- och växtarter äventyras. 99 % av detta argumenteras i sin tur bort av vindkraftsoperatörerna med argument som verkar alltmer PR-drivna och indoktrinära.

"Vi är de goda killarna, vi räddar klimatet. Ingenting och ingen får stå i vägen för oss!"

Vindkraftslobbyn åsidosätter hälsoskydd, naturskydd och demokratiska medborgerliga rättigheter, varav en del måste offras för att rädda det stora hela.

Då spelar det ingen roll att det finns Jonsbo fly-naturreseptet i hjärtat av projektområdet för vindkraftsparken. Det är skyddad både som ett myrskyddsområde i riksintresse och som en Natura 2000-biotop. Men jag befärar att enligt den nya eko-doktrinen måste några örnar, röda drakar och fladdermöss slitas sönder av vindkraftverken för att rädda planetens överlevnad.

Men Jonsbo fly behöver dock inte några av de tvivelaktiga löftena om skydd från riket eller EU. För Jonsbo fly är ett myrkomplex, vilket gör den till en av naturens mest effektiva koldioxidlagringar.

Ett 15 centimeter tjock torvskikt motsvarar en 100årig skog på samma ytan.

För att sätta detta i perspektiv är 3 procent av jordens yta torvmark (något mer i Sverige), och det finns dubbelt så många kolekvivalenter i torvmark som i alla träd på jorden.

Om det nu kommer flertusend lastbilar och grävmaskiner köra hit och dit, är risken hög att skadliga ämnen blir fördelade över myren. Damm, olja, stora mängder material blir kastad i skogen rundom. Breda vägar och arbetsområden dräneras och kompakteras för att klara de enorma belastningarna från transporter och byggkranen.

Grävningssarbetet och de enorma fundamenten kommer dessutom att störa markens hydrologi.

När turbinerna är i drift blir mikroklimatet på läsidan torrare och varmare på grund av turbulensen i luftlagren. Skogskanten, om den nu finns kvar, kan inte längre filtrera främmande material som nu

virvlar långt ovanför den. Erosionen på vingarna sprider mikroplaster som innehåller bisfenol-A och asbestliknande kolfibrer. Brandrisker tillkommer.

Slutligen: När myren torkar ut frigörs koldioxid och lustgas (=300 gånger mer skadligt för klimatet än kol), som har lagrats i tusentals år.

Mer än 90 % av torvmarksarealen är skadad, och i Tyskland motsvarar utsläppen från skadad torvmark all biltrafik.

På senare år har man försökt att bevattna skadade torvmarker för att stoppa utsläppen...

Det är även markägarna till den planerade vindkraftparken medvetna om. Både Sveaskog och Växjö stift arbetar på ett PR-effektivt sätt med att återbevattna myr i sina skogar.

Jag ber om svar:

Varför ska det etableras vindkraft precis bredvid en känslig CO2-sänka?

Vilka överskridanden vill vi egentligen tillåta en ogenomtänkt utbyggnad av vindkraften i de småländska skogarna?

Uwe Alfer

Kråksmåla 224

382 74 Alsterbro

uwe.alfer@telia.com